

under fem år i det centrale og sydlige Irak var 22,8% undervægtige, 26,7% led af kronisk fejlernæring og 9,1% af akut fejlernæring. I den nordlige del af landet var situationen en anelse bedre. Det er opfattelsen, at de i undersøgelsen fremkomne tal fortsat giver et dækkende billede af den generelle situation. En af de væsentligste årsager til den irakiske befolknings ringe sundhedstilstand er den grundlæggende infrastrukturens sammenbrud, særligt inden for vandforsyning og sanitet.«

Denne situation har også medført kraftige reaktioner fra flere af de folk, som arbejder i FN's »Oil for Food«-program. Efter de sidste militære bombardementer kritiserede flere af disse kraftigt bombardementerne samt UNSCOM-holdet, som de karakteriserede som »cowboys«, der var mere interesserede i agentarbejdet end i, hvad der skete med den irakiske befolkning.

Man må nok formode, at infrastrukturen efter de militære bombardementer i december måned 1998 ikke er forbedret. Selv om USA og England har oplyst, at man gik efter militære mål, og at der var tale om præcist definerede mål i denne kategori, fik vi rapporter om missiler, der landede snesevis af kilometer fra deres beregnede mål; bl.a. slog nogle ned i Iran.

Forslagsstillerne har den 17. december 1998 i spørgsmål nr. S 766 spurgt udenrigsministeren, om det er regeringens opfattelse, at folketingsbeslutningen af 18. februar 1998 stadig er gældende, og om regeringen vil være rede til at bruge beslutningen til at gå med i et nyt dansk militært engagement i forhold til Irak. Udenrigsministeren svarede den 22. december 1998, at »beslutningen står ved magt, indtil Folketinget beslutter noget andet eller formålet med beslutningen - at medvirke til at bringe Irak til at efterleve sikkerhedsresolution 687 af 3. april 1991 - er opfyldt«, jf. Folketingets forhandling, folketingsåret 1998-99, side 2881.

I et opfølgende spørgsmål nr. S 858 af 7. januar 1999 blev udenrigsministeren bedt om at svare på, om regeringen uden først at orientere Det Udenrigspolitiske Nævn kunne beslutte at lade danske styrker deltage i et USA-ledet angreb på Irak. Udenrigsministeren svarede den 13. januar 1999, at regeringen løbende vil vurdere, om udviklingen bør medføre justeringer i bidraget. Regeringen vil forelægge dette for Folketinget og løbende »...holde Det Udenrigspolitiske Nævn orienteret om situationen i området. På den baggrund vil regeringen kunne udsende et C-130 fly til løsning af transportopgaver. Regeringen vil selvsagt overholde sine forpligtelser i henhold til grundloven, nævnslo-

ven og bemærkningerne til beslutningsforslaget, såfremt det skulle blive aktuelt.«

Regeringen fastholder dermed folketingsbeslutningen af 18. februar 1998 og forbeholder sig retten til at bruge denne, hvis regeringen skønner det relevant i forhold til eventuelle anmodninger fra USA om at deltage i en ny militær aktion imod Irak, og uden at Folketinget eller Det Udenrigspolitiske Nævn får andet end en konsulterende rolle i forhold til folketingsbeslutningen.

Derfor har forslagsstillerne fremsat nærværende forslag til folketingsbeslutning om ophævelse af den vedtagne folketingsbeslutning nr. B 114. Dels finder vi, at den aktuelle udvikling siden kun har bestyrket os i opfattelsen af, at det er den forkerte politik. Dels kan det ikke være rigtigt, at regeringen bare kan benytte vedtagelsen uafhængigt af den konkrete udvikling. I et Ritzau-telegram af den 25. februar 1998, altså kun en uge efter vedtagelsen af B 114 i Folketinget, gav forsvarsminister Hans Hækkerup og udenrigsminister Niels Helveg Petersen udtryk for, at regeringen opfattede folketingsvedtagelsen som carte blanche til militære aktioner i forhold til Irak. Udenrigsministeren sagde til Ritzau, at: »Der er ikke nogen tidsbegrænsning i den bemyndigelse, som Folketinget vedtog.«

Udenrigsministeren er dog blevet modsagt af den daværende formand for Folketingets forsvarsudvalg, Knud Enggaard fra Venstre, som har udtalt, at i en ny konflikt vil det være »naturligt«, at regeringen sikrer sig opbakning fra Folketinget. Knud Enggaard udtalte ligeledes: »Hvis det senere skulle komme på tale at sende Herkules-flyet, må regeringen spørge partierne, om de mener, at det hidtidige beslutningsgrundlag er i orden. Og mener de ikke det, må regeringen skaffe sig et nyt grundlag.« De konservatives daværende udenrigspolitiske ordfører, Niels Ahlmann-Ohlsen, mente, at beslutningsgrundlaget kun gjaldt det pågældende folketingsår. Den 25. februar 1998 udtalte han til Ritzau: »Men det falder væk, hvis en ny aktion enten bliver forstærket eller ændret i forhold til den, der var på tale i sidste uge.«

Man må sige, at forudsætningerne er ændret væsentligt. Folketinget har nu en anden sammensætning, end det havde den 18. februar 1998, på grund af folketingsvalget den 11. marts 1998. Den militære aktion, som USA og England alene iværksatte uden om FN og Sikkerhedsrådet i december måned 1998, har kun tjent til at tydeliggøre, at USA bruger FN og dets resolutioner til sin egen private udenrigs- og sikkerhedspolitik, og det er på tide, at den danske regering og Folketinget siger fra over for denne udvikling. Som lederskribenten i Information skrev den 16.-17. januar